

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

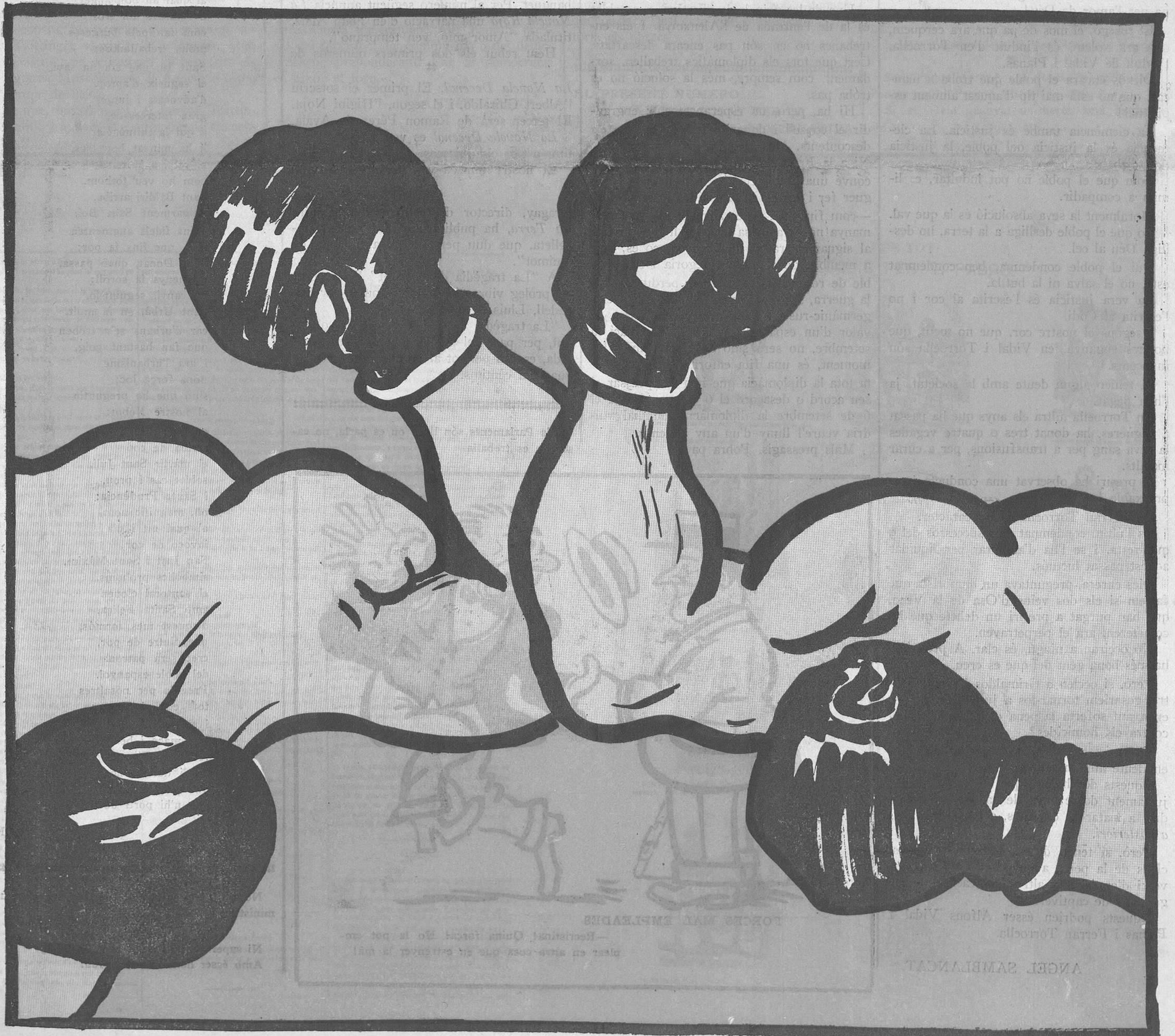
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

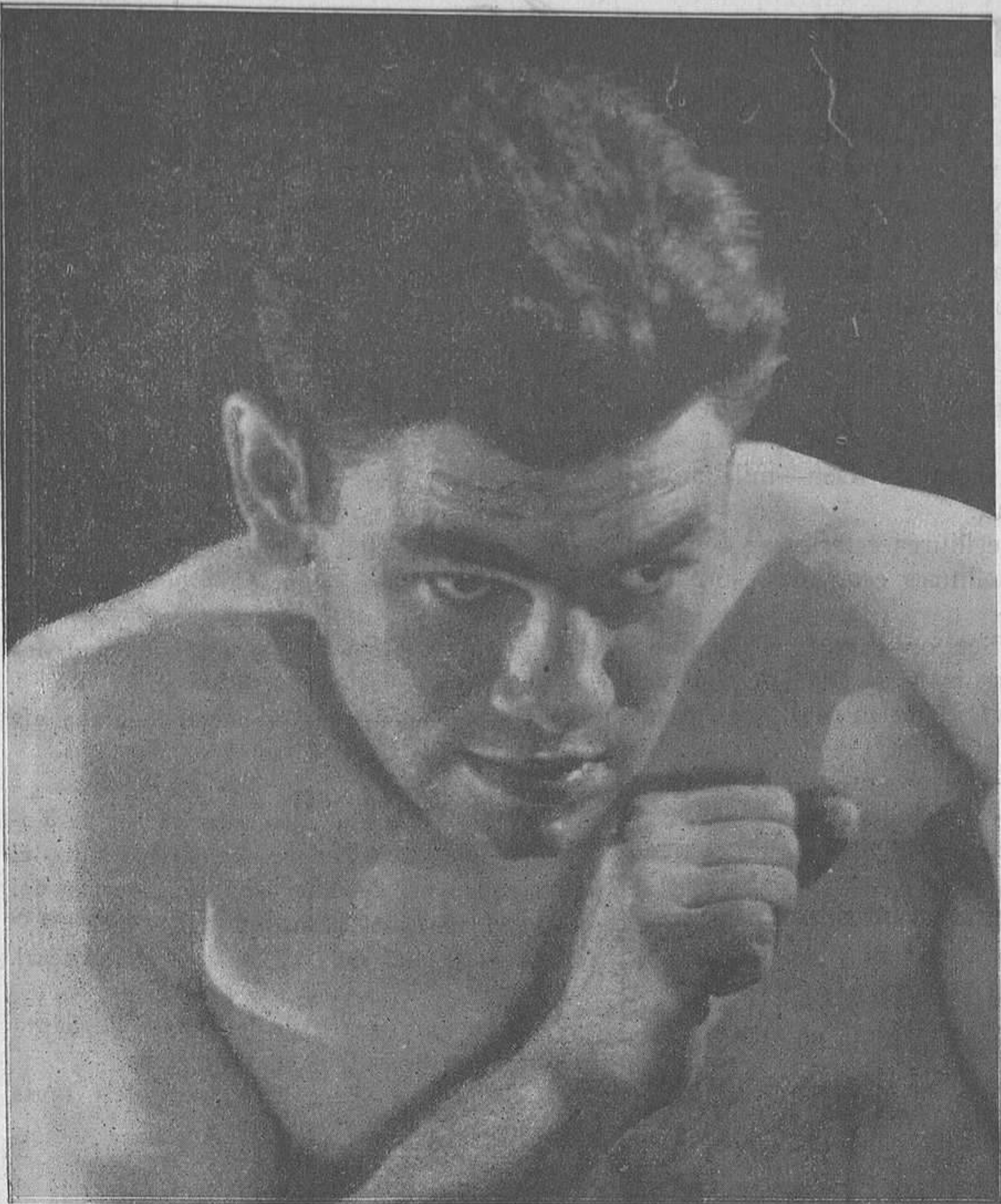
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

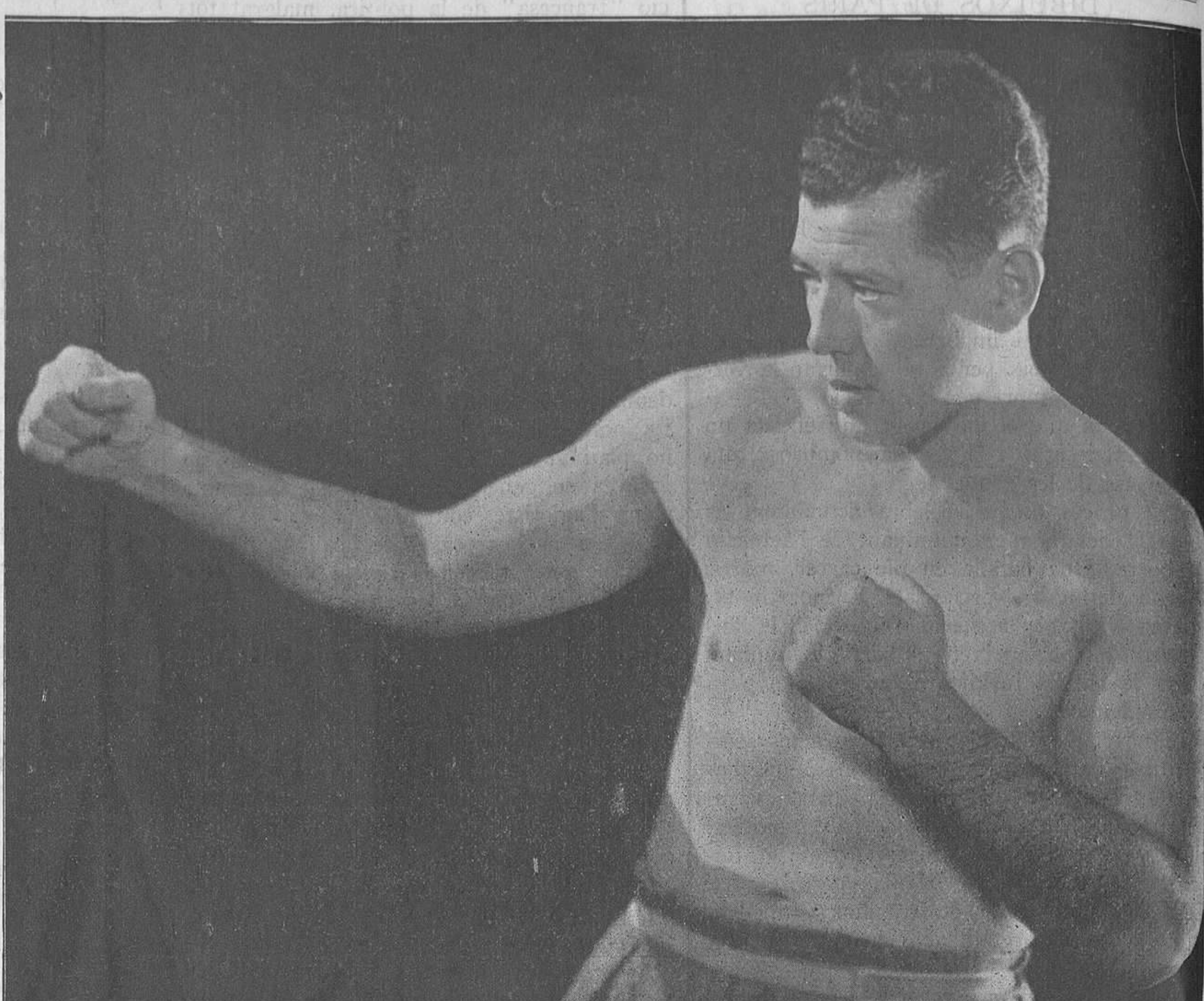
LA VAGA NEGRA

—Un match anglès entre el capital i el treball que té bastant més interès que el match Uzcudun-Spalla

PAULI UZCUDUN, campió d'Espanya

HERMINI SPALLA, campió d'Europa

FAMOSOS REIS DE LA CLATELLADA, I QUE AQUEST VESPRE, SI NO PLOU, UN O ALTRE REBRA DE VALENT

Són en gran número els obrers que a Barcelona es troben sense feina. Són en gran número els pares de família que no poden portar un tros de pa a casa. Senyor batlle: s'ha de pensar en donar feina

a aquesta gent. Per humanitat, per prudència! Diumenge, a Londres, policies i vaguistes jugaren un partit de fútbol.

Van guanyar els vaguistes, com era de justícia. Demà "match" de boxa entre Spalla i l'Uzcudun.

Veiam qui espatllarà l'altre o si s'espatllaran tots dos, que és ço que voldrien els que assisteixen a aquests cultes espectacles. Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

ta sal, el llech de l'acció, ja n'adona de si mateix perquè no arredi a ningú la falta d'aquesta substància. Els que no sàpigan nadar, ademes de les calsetes i gorras o barret de palla, portaran subjectes al cos dugas carbasses, y estaràn agarrats a una corda estacada a la platxa, o be, ab la pell de gallina, tremolant de fret ab alguna fina als genolls. En los dias que la mar estarà un poch somoguda, sembla que alguns, per mes agarrats que estiguin a la corda, s' veuràn corgolats per alguna onada que despues de haberlos regirat per l'arena, s' tirarà fora l' aigua deixantlos un moment sensa saber lo que s' està passant, perque mentres s' vesteixin dintre la barraca puguin contar ab orgull, que han sigut escupits per la mar, com ho va ser la deessa de ls amors allà en los temps que la mitologia 'ns pintava.

mixt, capets de mori per gemelos, botons del museu campana, bongo ab furat a dalt perque s' renovi l'aire. Vamos, era una mescla tan estrafant, que tothom qui ls veyia passà pe 'l carré s' jurala a mirarlos. Pero de tots modols, i que sen duya la palma, era en Pepe. Era una cosa tant elegant y tant tiessa, que un se arribava a creure que era fet de cristall, com s' estaquinots que tenent 'ls sastres a la porta. A més, tenia un casc a París, y aquet era l' encarregal de enviarli totes las modas, immediatament que surtissin, y reyes aquí que per mes que fos en Pepe sempre l' altre l' avansava en portar a dalt damunt las últimas novelats. Pero en Pepe que com a nano era aixerit, y que locant a elegancia no s' deixava passar la ma per la cara, va pensà un medi. Ya venreu si era tano. Primà de tot va ferli amic. Despús, a copia de adultaro, y sobre tot, dientli que era elegant, va lograr que la intimitat arribés a tal punt que res li negava. Així es, que, l' altre enviava a buscà un bastó.—Fes-mo 'vei un. Li enviaban gemelos.—Men quedo un parell.—Y d' aquet modo va logrà que l' altre, no surtis al carré, portant res que ell ya no portés a sobre. Pero, sussechta, que alguna vegada s' descuidava d' anarhi y l' trocava, per exemple, ab uns gemelos nous.— ¡Ay qué bonito! me 'ls quedo,—y cambiantlos ab 'ls seus se 'ls posava. Ató li havia fet, ab gemelos, ab sombreros, ab bastons, y ab tan cuant portaba en Paco, pero aquet era un bon Jan, y aquest de que ya comensaba a empiparlo li deixaba fe. En aquet estat s' trobavan las relaciones den Pepe y en Paco, la nit en que s' daba 'l ball, de que ya hi parlai, en lo Tivoli.

que també era al ball buscaba a n'en Paco, y en llech 'l trobava. Que dimoni havia de trobà. Aseant en un pedris y sota una pebrera passava ab aquella noya un rato delicós. 'L cuadro era perfet. 'Ls dos, xru xru, aquelle soletat, la lluna, una sigala que cantaba y en cuadros d'aquets hi va tan bo una sigala. Pero 'l temps passava. En Pepe buscaba a n'en Paco desesperat perque li habian dit lo del barret y bofia ferli lo de sempre. La mare comensaba a está en ansia, 'l pare que tenia mes malicia que d'ines y reungaba y per fi cansat de esperar 'l bon home anant a veure si trobava 'ls jóves, s' va fer 'l boquet. En aquell moment comensaba 'l castell de fochs. 'L pare busca que busca per l'un cantó. En Pepe busca que busca per l'altre. 'Ls jóves festeja que festeja sota la pebrera. 'L veu ja desesperada de trobarlos, cuant de repent una bomba de estrelletes de colors li llumina to lo Tivoli y 'l bon senyó 'l veu 'ls dos jóves cuant mesegante l' aurora. [Reira de bet sentada! La noya arrenca un chislet y fuig ab sa mare. En Paco arrenca a corre. 'L sogre frustrat a detrás d'ell ab 'n garrot com 'l d'en Llana. Y una descarga de culerilles reargolantes y pelin va ser l'acompanyament de la gracia que movian la noya xicla, en Paco rient y 'l bon senyó dant garroladas a tots 'ls altres que sombriaban Pacos. Despús tot va para. A n'al local un caminal en Paco, troba a n'en Pepe que li diu—(Ois, quin barret! Li cambia ab 'l seu y 'l dos amichs, s' separan. En Pepe anaba tot orgullós d' habé lograt 'l seu objecte, y lo plegat se sent una garrolada y un altre y una altre fins que ya no 'ls va senti, y pobre d'ell si varios ballarins no l' haguessin tret de las mans del veu, que mentres las hi venia ab deya. —'Que't pensabas que 'l escaparias. T'hi conegut ab 'l barret blanc. Han passat tres mesos. La noya encara joja d' una funyina, 'l pare juraba que no tornaria may més al Tivoli, y en Paco era 'l rey dels llagarins de Barcelona, sense que en Pepe pensés may més en avantatjarlo.—S. P.

LS BARRETS BLANCS. Feya dos mesos que 'ls dels jóves florals habian dit a n' als fills de la Reina que ploressa. La caló era una cosa per demés. ¡Vos esgarriarieu dels ventalls y vanos que aquell any s' van vendre! 'Ls mitós fet parobras y en Vidal en la barraca llogant carbasses, s' haurian fet barba d' or, pero s' va saber que 'l Tiburon esperaba a n' aquells que s' alaban de passà de la roqueta per cascar-se un, y ningú nadaba. D' aixó n' van resultar dos cosas. Que en Lopez va fe un almanach ab 'l nom d' aquell peitot, y que 'ls jóves, per ferre passa la caló, anaban al Tivoli. 'L diumenge a que 'm referire, hi havia ball. A Barcelona 'ns agrada molt 'l vert, aixis es que, sota quatre acacias, cantant las granotas, y sentint loca 'ls vals de la Nena, s' passavan unas mis d' ángels. No m' deturará a fé una resenya de lo que eran aquells balls perque tothom ho sap, temes observare per lo que convé a n' al cuento, que hi anaban 'ls mes elegants xixaretos. Un dels que s' distingien mes, s' deya Paco. Era un jove alt, prim, la clemea al mit, las ungles llargas, un verdader figurin, tant que elly la geganta era 'ls dos que trayan moda. Un dels que volian imitarlo s' deya Pepe. Era un jove petit, rodando, una cara com una poma roqueta y elegant com el sol, pero de tant poca estatura que al inclinar-se per saludar semblaba un parquet de Sant Antoni cuant s' doblega per tornar-se bola. Aquels dos eran 'ls reys de la festa. 'N volen de pantalons campanats, bastons ab nusos, boquillas de pem y

que m' donessin cent duros. He vestit als dos noys mesos ab una esgarpada y he dit a la minyona: té, emportatla y no tornis fins entrada de foch; que li asseguro que no tenen fins aquí. —Ja ho crech. Jo ho dich de vegadas. Ja te provava la senyora Marieta de haver de bregar ab cinch butanes. —No m' en partii. ¡Cristuras! jo sé qui 'n demana! si ara son cinch y no m' deixan un' hora en repos, veig abay per demés que... —'Que vol dir que hi tornem a ser? —Encara no s' hi pot dir res; pero si vol que li digi la veritat, ja tremolo. —Anem, que també no n' hi ha per tant. ¡Vosté tray... —Com ha de ser!... Nostre Senyor los envia... —Ercollí, ara surtirà la del pis de aquí al costat; miratla ab 'l que 's aquesta del mocadó gran? —Sí, senyora. ¡Qué m' en diu de aquet rumbot! —'Ay! no sé com s' ho fan. ¡Qué son molt ríchos! —Sí, com el grillí. —Jo crech que la jent se ha tornat boija. Toton se queixa que no s' guanya res, que no s' guanya res, pero jo lo que veit es que cada dia hi ha mes laxo: toquen va al café, tothom va al trayata... no ho puch entender. Es prou establa, retalla de aquí, retalla de allí y ho passa ab prou fornyas... —'Oh! cada casa es un mon, senyora Tecla! Per aixó may hi havia bagut tants embolchs en aquest Barcelona. —'Que s' pensa que n' hi ha poch de enferfachs per las cases? —'Prou que m' ho aliguro; perque asooli: de allí abant no n' hi ha, no 'n pot rajar; pero lo cert es que la gent triunfa! —Miris aquesta del costat... pero ¡ey! per 'mor de Deu, no 'n fassi us; que jo ho sé per la sogra, qu' s' fa molt ab se cuyada. —'Vol callar! —Donchs aquesta le un cert tráfoch... —'Vet aquí! Ja volia dir jo... —Y crech que no es lo primer. —'Vaja, es dona de historis.

UN SUSCRIPTOR Y JO. Sr. D. J. S. (de dób.) Madrid. Encara que vosté no té l' honor de coneixem, li escrich avuy per dirli que fassi l' favor de respectar una mica més al públich que lleigxi los seus escrits. Antes las sevas revistas valian alguna cosa, y avuy están tan plenas de ximerplas que per mi vosté no bi es tot. Si ha tingut alguna desgracia, curis, y quant estigui bo torni a escriure que's farà molt favor. Si continua aixis las sevas revistas arriarán a ser tan insulsas com to lo demés del diari about vosté las publica. Comproba axó que deya de que vosté te algun perdigó a l' ala, no solament lo tonto de los seus escrits sino, també los molts disbarates que hi ha. M' recordo d' un que n' hi ha en la última revista, que no pot anar ni ab rodas. Per escriure es preis no tenir ni cara ni ulla. Vull dir alló de «Esta unidad MULTIPLICADA por sí misma arroja una gran SUMA.» Multiplicant solament a' obtenen multiplicacions. Axó no pot ser una distracción. Precisament vosté ha de haber tingut alguna desgracia. ¡Creguin! Preguin refrechos. Passis mirar per algun moche. Si ha de monester alguna cosa de Barcelona no te més que manar. Aquí hi ha de tot: gabias, cordas, anellas, etc., tot lo que vosté necessita. Desijant veure las revistas que antes vosté escribia, aprofito aquesta ocasió per dirli que may que necessiti res, disposi. L. C. L. P. DE BALCO A BALCO. —'Que no suri, senyora Marieta? —'Ay! no, senyora. Abuy si que no m' mouria encara

NUMERO 5. I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona). DIJOS 15 JUNY 1886.

Administración y Redacción, Carrer Ampio 20. Puntos de Suscripción, Librería Española, I. LOPEZ, EDITOR, Carrer Ampio 20 y Rambla del Ego, 20. Barcelona. PREU DE SUSCRIPCIÓ, BARCELONA, Al mes... FORA DE BARCELONA, Trimestre... SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA (ní Deu vol).

UN TROS DE PAPER. Sr. D. J. S. (de dób.) Madrid. Encara que vosté no té l' honor de coneixem, li escrich avuy per dirli que fassi l' favor de respectar una mica més al públich que lleigxi los seus escrits. Antes las sevas revistas valian alguna cosa, y avuy están tan plenas de ximerplas que per mi vosté no bi es tot. Si ha tingut alguna desgracia, curis, y quant estigui bo torni a escriure que's farà molt favor. Si continua aixis las sevas revistas arriarán a ser tan insulsas com to lo demés del diari about vosté las publica. Comproba axó que deya de que vosté te algun perdigó a l' ala, no solament lo tonto de los seus escrits sino, també los molts disbarates que hi ha. M' recordo d' un que n' hi ha en la última revista, que no pot anar ni ab rodas. Per escriure es preis no tenir ni cara ni ulla. Vull dir alló de «Esta unidad MULTIPLICADA por sí misma arroja una gran SUMA.» Multiplicant solament a' obtenen multiplicacions. Axó no pot ser una distracción. Precisament vosté ha de haber tingut alguna desgracia. ¡Creguin! Preguin refrechos. Passis mirar per algun moche. Si ha de monester alguna cosa de Barcelona no te més que manar. Aquí hi ha de tot: gabias, cordas, anellas, etc., tot lo que vosté necessita. Desijant veure las revistas que antes vosté escribia, aprofito aquesta ocasió per dirli que may que necessiti res, disposi. L. C. L. P. DE BALCO A BALCO. —'Que no suri, senyora Marieta? —'Ay! no, senyora. Abuy si que no m' mouria encara